

TELTTAILUYSTÄVÄT

Alkuun Edisonista tuntui, ettei hän kuulunut joukkoon.

Haley Yancey

(Perustuu tositahtumaan)

Edison potkiskeli maata. Kaikki muut pojat juttelivat ja pystyttivät teltoja. Mutta hän ei tuntenut ketään.

Edisonin perhe oli lakannut käymästä kirkossa vähän sen jälkeen kun he olivat muuttaneet Espanjaan. Mutta sitten seurakunnan pojat tulivat heille ja kutsuivat hänet telttaretkelle. Telttaretki oli kuulostanut hauskalta, mutta nyt Edison ei ollut varma, halusiko hän sittenkään olla täällä. Hänestä tuntui, ettei hän kuulunut joukkoon.

Kaksi poikaa, Diego ja Juan, menivät Edisonin luo. "Haluatko tulla yöksi meidän telttaan?" Diego kysyi.

Edison henkäisi helpottuneena ja hymyili. "Tietty." "Huippua!" Juan sanoi. "Ja sitten voidaan mennä uimaan."

Pojat pystyttivät telttansa ja juoksivat joelle. Vesi oli kylmää, mutta nyt Edisonilla oli niin hauskaa, että hän tuskin huomasi sitä. Lounaan jälkeen pojat ja johtajat lähtivät patikoimaan. He palasivat juuri kun aurinko alkoi laskea, joten pojat auttoivat leirinuotion pystyttämässä.

"Millainen perhe sinulla on?" Juan kysyi.

Edison pudotti nuotion viereen kasan risuja. "Minun vanhempani ovat aika mukavia. Ja siskoni on paras ystäväni. Me muutimme tänne Ecuadorista."

Diego ja Juan katsoivat toisiaan hymyillen leveästi.

"Mekin olemme Ecuadorista!" Juan sanoi.

Diego avasi pusakkansa vetoketjun näyttääkseen T-paitaansa. Siinä oli ecuadorilaisen jalkapallojoukkueen tunnus!

"Vau!" Edison sanoi. "Mitä te siis eniten kaipaatte Ecuadorista?"

Diego ja Juan nauroivat. "Ruokaa!" he kumpikin huusivat.

Pojat jatkoivat puhumista siitä, mitä he kaipasivat Ecuadorista ja mistä he pitivät Espanjassa asumisessa. Edison piti siitä, kuinka helppoa oli puhua Diegon ja Juanin kanssa.

Sitten yksi johtajista, veli Cisneros, nousi seisomaan. "Hei, kaikki! Haluamme päättää illan todistuskokoukseen."

Yksi kerrallaan pojat ja johtajat nousivat seisomaan ja lausuivat todistuksensa. Heidän sanansa herättivät Edisonin sydämessä tunteen kuin se olisi käärityt lämpimään huopaan.

Diego nousi seisomaan. "Minä tiedän, että kirkko on tosi! Minä tiedän, että Jumala on minun Isäni ja että Jeesus Kristus on minun Vapahtajani."

Lämmin tunne vahvistui. *Minäkin haluan tietää tuon*, Edison ajatteli.

Kun Edison palasi retkeltä kotiin, Diegon sanat pysyivät hänen mielessään. Hän toivoi, että hän voisi mennä kirkkoon ja oppia Jeesuksesta Diegon ja Juanin kanssa.

Sinä iltana päivällisellä papá kysyi: "Miten telttaretki sujui?"

"Hienosti!" Edison sanoi. "Me uimme ja patikoimme ja rakensimme nuotion. Sain jopa kaksi ystävää, jotka ovat myös Ecuadorista!"

"Sehän on hienoa! Meidän pitää kutsua heidät meille", mamá sanoi.

Edison oli hetken hiljaa. "Voitaisiinko alkaa taas käydä kirkossa?"

Mamá ja papá eivät sanoneet mitään vähään aikaan. Sitten mamá rykäisi. "Jos sinä haluat käydä, kyllä se sopii", hän sanoi. "Mutta papá ja minä emme aio käydä."

Edison lysähti kasaan tuolissaan. Hän ei halunnut mennä kirkkoon yksin. Ehkä hänen pitäisi jäädä kotiin perheensä luo.

Sitten Edison muisti todistuskokouksessa kokemansa lämpimän tunteen. Vaikka perhe ei halunnutkaan käydä kirkossa, Edison halusi.

Sitä paitsi hän ei olisi yksin. Edison hymyili sydämessään päivällistään. Sitten hän otti puhelimen esiin. Hän tunsu ystäviä, joiden kanssa hän voisi käydä kirkossa! ●

Tämä kertomus tapahtui Espanjassa.